

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE CURIA GENERALIZIA

Via dei Capasso, 30 – 00164 ROMA

Tel: +39 06 661 30 61 – Fax: +39 06 661 30 661 – Email: segreteria@cmcuria.org

SUPERIORE GENERALE

Рим, 5 березня 2025
Попільна середа

Всім членам Вікентійської Родини.

Лист на Великий піст

“ Коли ми відчуваємо себе повністю покинутими, наш сад починає вирощувати найкрасивіші квіти, які тільки можна собі уявити.!”

Ж И В І

Дорогі члени Вікентійської Родини,

Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай завжди буде з нами!

"Живи" (англ. Alive) — назва фільму 1993 року, заснованого на реальній історії уругвайської регбійної команди, яка в супроводі родичів та друзів летіла до Чилі на матч. Літак розбився в Андах у п'ятницю, 13 жовтня 1972 року.

Під час польоту над Андами, вийшовши з хмар, літак потрапив у турбулентність і зіткнувся з горою. Крила та хвіст відірвалися від фюзеляжу, який з'їхав вниз по схилу гори, перш ніж зупинитися. Шість пасажирів і один бортпровідник випали з літака і загинули. Ще шестеро людей невдовзі померли, включно з обома пілотами. Вцілілі зайшли всередину фюзеляжу і згорнулися поруч один до одного, щоб зігрітися. Двоє пасажирів вночі померли. Оскільки на горі не було чого полювати чи збирати, один із тих, хто вижив, заявив, що вони будуть використовувати нормування, коли знайшли бляшанку шоколаду та ящик вина.

Пізніше того ж тижня на літак обрушилася лавина, і більша частина інтер'єру була засипана снігом. Вісім із тих, хто вижив, задихнулися під снігом. Решта 22 вцілілих були змушені залишитися всередині літака, коли зрозуміли, що назовні заметіль. Протягом наступних тижнів ще шестеро пасажирів загинули.

Один із тих, хто вижив, який летів зі своєю матір'ю та сестрою, прийшов до тями. Дізнавшись про смерть матері, він пильно доглядав за сестрою. Приблизно через два місяці після катастрофи, знаючи, що вона помре від отриманих травм протягом кількох днів, він дав обітницю вирухити пішки та знайти вихід із гір. Ще один пасажир пішов з ним.

Після 12-денного походу за мінусової температури у неналежному одязі та взутті, двоє з них сповістили владу про місцезнаходження своїх товаришів. Два гелікоптери, на одному з яких перебували двоє вцілілих, з'явилися над ними, та для 14-х, що залишилися в живих, стали приводом святкувати своє спасіння. Із 45 людей на борту літака вижило лише 16, після 72 днів у пронизливому холоді, який сягав -40°C .

Переглядаючи фільм *"Живи"* (англ. Alive) і нещодавно повернувшись до нотаток, які я зберігав після кількох переглядів майже 30 років тому, я усвідомив те, що виражено в назві цього річного Послання на Великий піст: «Коли ми відчуваємо себе повністю покинутими, наш сад починає вирухувати найпрекрасніші квіти, які тільки можна собі уявити!».

Незважаючи на повну безпорадність, яку відчували вцілілі після аварії та протягом днів, що минали без жодної ознаки надії, хтось завжди був поруч, повільно допомагаючи їм зрозуміти та побачити реальність, яку вони переживали, в іншому світлі, як висловили в інтерв'ю ті, хто вижив. "Тепер є Бог, про якого мене навчали у школі, і є Бог, який прихований тим, що оточує нас у цій цивілізації. Це той Бог, якого я зустрів у горах". "Це було два з половиною місяці довгих духовних реколекцій". "З моментів відчаю, грубих слів і думок, спалахів безглуздості життя, розчарувань, Ісус поступово вів нас до шляху світла, до зустрічі з живим Богом". "Радуйся, Маріє, благодаті повна, Господь з тобою... Скільки разів, мерзнучи за мінусової температури, ми молилися разом — юні хлопці, спортсмени, сповнені життя і мрій — починаючи поглиблювати нашу віру і будуючи її на Бозі.". "Ісус говорив до нас. Як часто ми відчували Його у сході та заході сонця, у ясні ночі, коли повний місяць розливав своє світло перед нашими очима, його таємничу присутність через велич гір, безперервну реальність льоду та снігу навколо нас, снігові бурі та лавини. Ісус говорив до нас, і ми почали розуміти, що Він хотів нам передати". "Ми почали розуміти Ісуса, незважаючи на постійні смерті рідних і друзів на наших очах, ми дійшли до моменту, який ми назвали містичним досвідом!" Вони пройшли шлях від почуття абсолютної самотності до розквіту саду, який почав розпускатися найкрасивішими квітами, які тільки можна уявити.

Так само, як ті, хто вижив у авіакатастрофі в Андах, святий Вікентій де Поль, Містик Милосердя, після особистого досвіду з Ісусом, почав вирухувати у своєму власному саду п'ять прекрасних квітів, які привели до «містичного досвіду». Ці квіти називаються: простота, смирення, лагідність, умертвіння та ревність за спасіння душ.

Вікентій називав цих п'ять прекрасних квітів у нашому саду «п'ятьма гладкими каменями» (*Загальні правила XIII, 12*), подібно до каменів, якими Давид переміг Голіафа. Давид символізує добро, все, що походить від Бога, а Голіаф символізує зло, наші спокуси, егоцентризм, усе, що намагається боротися проти Ісуса та ігнорувати Його. П'ять прекрасних квітів, п'ять гладких каменів Давида, п'ять чеснот стають частиною основи паломництва віри Вікентія, те, що ми сьогодні називаємо вікентійською духовністю.

Ті, хто вижив, були неначе на 72-денних духовних вправах, під проводом самого Ісуса, і, відчуваючи себе повністю покинутими, почали набувати п'яти чеснот, довіряючись Ісусу та відкриваючись «містичному досвіду».

Коли закінчилися всі харчі, які були у них на літаку — трохи шоколаду та вина, ті, хто вижив, зіткнулися з великою дилемою, яку ніколи раніше не розглядали та не вирішували: їсти чи не їсти плоть загиблих, щоб вижити і відновити сили в абсолютно виснажених і слабких тілах? Після довгих суперечок, фізичної відрази, сумнівів, п'ять квітів у саду кожного з них почали розпускатися.

Квітка простоти, яка дозволяє нам бути та проявляти себе перед іншими такими, якими Ісус мріє, щоб ми були, без сорому чи почуття непотрібності. «Ах, простота, яка не має іншого погляду, ніж Божий погляд, яка відкидає будь-які інші мотиви, крім Бога і того, що є очевидним!!» (CCD XII, 252).

Квітка смирення, якою ми визнаємо та з радістю приймаємо, що ми, не всемогутні, не всезнаючі, не здатні досягти всього, чого хочемо, але є Ісус, який має останнє слово, і Він знає краще. «...смирення, яке полягає у повному підкоренні себе Богу, у подоланні себе заради того, щоб поставити Бога в своє серце, не шукаючи поваги та доброї думки інших та постійно боротись проти будь-якого пориву марнославства» (CCD XII, 247).

Квітка ніжності, яка розквітає, коли ми усвідомлюємо, що будь-яка поведінка, протилежна ніжній, не може призвести до чогось доброго, але приносить стільки розбрату, болю і страждань. «Лягідність не лише допомагає нам вибачати кривди та несправедливості, які ми зазнаємо, але спонукає нас ставитися м'яко та з приємними словами до тих, хто це робить нам...» (CCD XII, 159).

Квітка умертвіння, завдяки якій ми відмовляємося від речей і людей, до яких прив'язані нездоровим чином, і жертвуємо свої власні складні моменти, біль і боротьбу, щоб допомогти іншим у набагато складніших ситуаціях. «Насправді ми більш чутливі до болю, ніж до задоволення, до колючки троянди, ніж до її аромату. Шлях до збалансування цієї диспропорції — це бути настільки ж готовими прийняти те, що умертвляє природу, як і позбавити себе того, що їй подобається, і схилити своє серце до страждання, розглядаючи те добро, яке воно приносить із собою. Ми також повинні бути готові прийняти його, щоб, коли воно прийде, ми не були здивовані чи засмучені ним» (CCD IV, 55).

Квітка ревності про спасіння душ, щоб кожна людина у світі могла одного дня потрапити до раю. «П'яте вчення — це ревність, яка полягає в чистому бажанні подобатися Богу та бути корисним для нашого ближнього: ревність поширювати Царство Боже та ревність дбати про спасіння нашого ближнього. Чи є щось у світі досконаліше? Якщо любов до Бога — це вогонь, то ревність — це його полум'я; якщо любов — це сонце, то ревність — це його промінь. Ревність є безумовною в любові до Бога» (CCD XII, 250).

Шістнадцять садів шістнадцяти вцілілих, кожен із п'ятьма найкрасивішими квітками, які тільки можна уявити, стали прелюдією до моменту, коли їм було важко змиритися з поїданням плоті мертвих пасажирів, аби вижити. Це прийняття сягнуло набагато глибше, торкнувшись суті їхньої віри, і наслідуючи Ісуса: як Ісус віддав своє тіло і кров за нас, щоб ми залишилися живими

і жили, так і ми повинні віддати свою плоть і кров іншим, щоб вони залишилися живими і жили. «Щодо причин, які змушують нас бачити реальність Тіла і Крові Господа нашого в цьому Таїнстві, нам залишається лише розглянути те, що зазначено у святого Йоана: «Це є тіло Моє: це є кров Моя; хліб, який Я даю вам, є тіло Моє: вино, яке Я даю вам, є кров Моя». Ніхто не сумнівається в правдивості цього, крім єретиків, які хочуть, щоб це розумілося в іншому сенсі. Сам Господь наш запевняє нас, навіть клятвою, бо Він каже, що кожен, хто не бажає їсти Його Плоті і пити Його Крові, не матиме вічного життя» (CCD XI, 176).

Вони дійшли спільної згоди не просто їсти плоть тих, хто вже помер, але й разом запропонували свої власні тіла для використання в їжу, якщо вони помруть, щоб інші могли залишитися живими і жити. Це стало «містичним причастям, містичним досвідом!».

Вступаючи у Великий Піст, я хотів би запропонувати вам, якщо це можливо, переглянути фільм «Живі», який доступний онлайн для тих, хто має доступ до інтернету, або прочитати книгу, написану про цей досвід, щоб допомогти нам молитися, роздумувати та медитувати у підготовці до Великодня.

Група тих, хто вижив, пізніше повернулася на місце катастрофи та поховала залишки тіл під купою каменів, позначених хрестом на згадку про 29 загиблих та 16 вцілілих: Одне Тіло в Христі Ісусі! Амінь.

Ваш брат у святому Вікентії,

Томаж Мавріч, СМ
Генеральний суперіор